

Új történet a *The Cruel Prince*
- A kegyetlen herceg világából!

„Holly Black
a tündérek királynője.”

- *Victoria Aveyard*,
bestsellerszerző

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HOLLY BLACK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Robin Wassermannak, akit igazlátással
(és annak minden átkával) áldottak meg*

E MESÉBEN átszelt vidékek TÉRKÉPE

Fogas-
udvar

Kőrengeteg

Undry
bazar

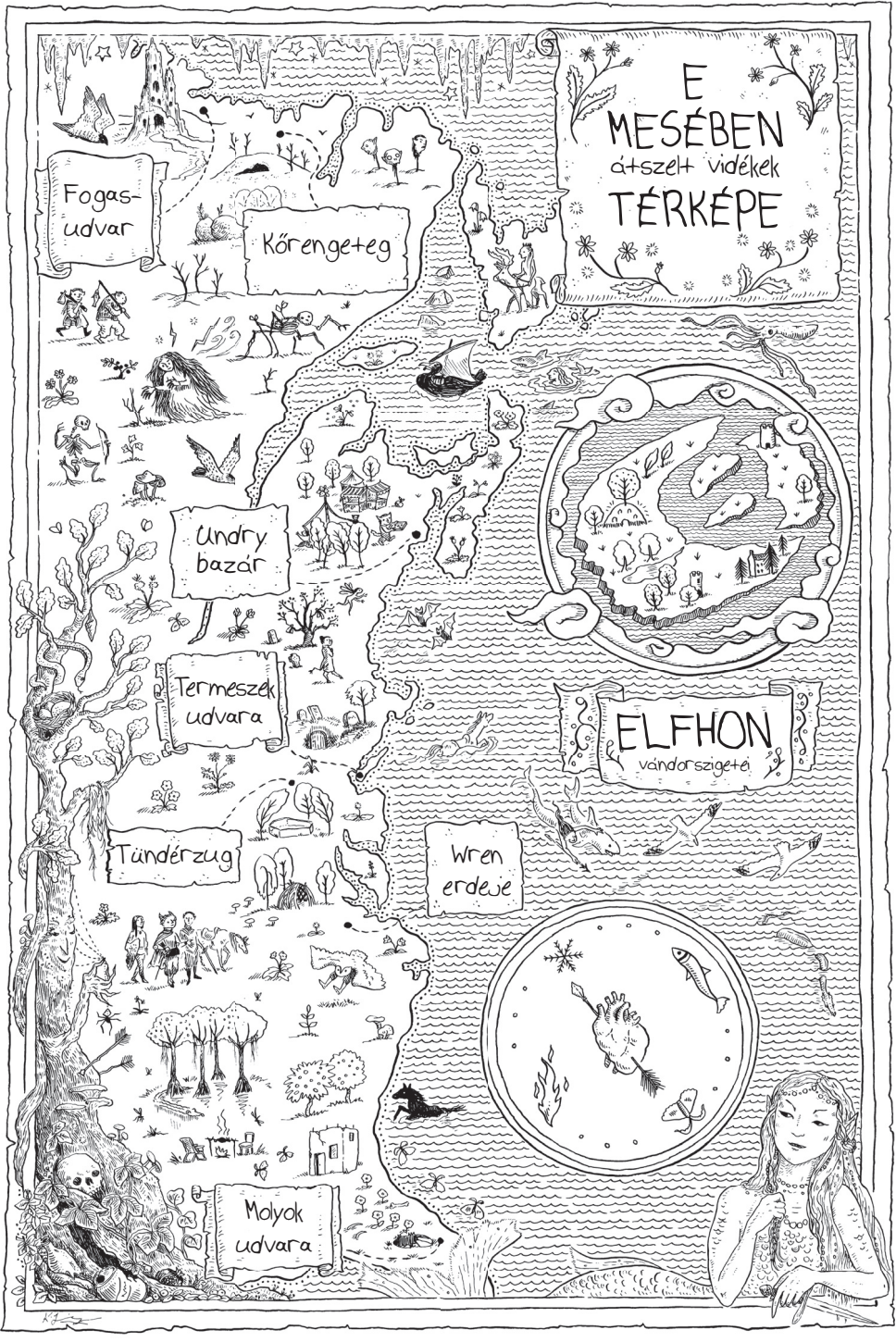
Termeszek
udvara

Tündérszög

Wren
erdeje

Mályok
udvara

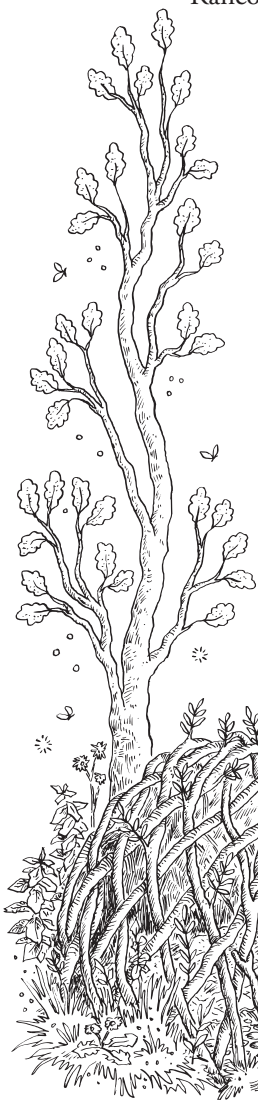
ELFHON
vándorszigete

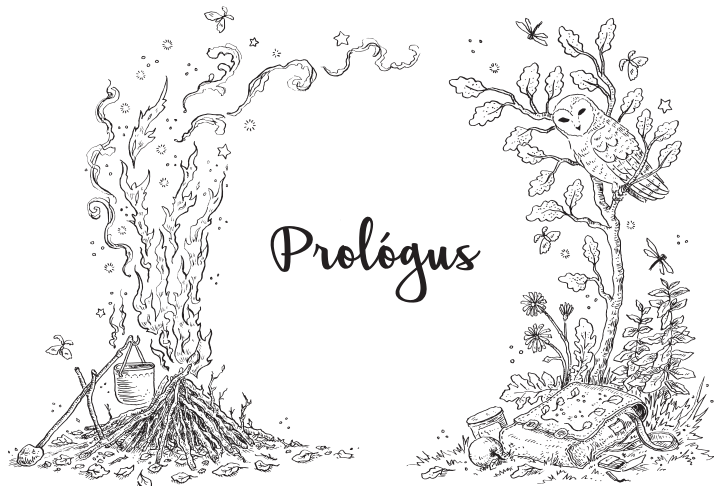

✧ Az éj leple alatt, a tűz melegében,
Szorosan összebújtunk, csendben, ölelésben,
De egyszer csak a szél szárnyra kapott,
S valami kaparászta az ablakot,

Ráncos, barna arc kukucskált be – fagyos borzongás ölelt,
Senki sem hallotta, senki sem figyelt,
Karjával intett, szárnya meglebbent,
Huhú – tudtam, hogy értem jött el!
Rosszak közt is a legrosszabbak!
Éjszakába nyúlóan táncoltak a záporban,
Körbe-körbe, tocsogó láncot alkotva,
Kalapjukat az ablakhoz hajították,
Hogy számat sikolyra tátsam,
Takaróm védelméből kicsalni szántak,
Ágyamról nem akartam lemászni,
S ha a fény nem szűnik ragyogni,
Sohasem tudtak volna elragadni.

– Charlotte Mew:
Az elcserélt gyermek

Egy járókelő bukkant a síkator hideg betonján ülő, macskakonzerv csomagolásával játszó kislányra. Mire a kórházba ért, végtagjait kékre színezte a dermesztő fagy. Pöttöm kisgyermek volt, csupa csont és bőr, mint akit botokból teremtettek a föld színére.

Csak egyetlen szót tudott: a nevét. Wren.

Ahogy szépen cseperedett, bőre enyhén kékes, fölözött tejure emlékeztető árnyalatot öltött. Örökbe fogadó szülei kabátkába és kesztyűbe bugyolálták, de a nővérével ellentétben ő sosem fázott. Ajka színe akárcsak a hangulatgyűrű: még nyáron is megőrizte kékeslilás pompáját, csak a tűz közelében váltott meleg rózsaszínesre. A gyermek órákon át képes volt a hóban játszani. Az udvart befedő vastag, fehér hótakarót szövevényes alagútrendszerre varázsolta. Jégcsapot ragadott, és képzeletben máris a csatamezőre vágató katonaként látta magát. Csak akkor ment be, ha hívták, hamarabb semmiképp.

Habár első ránézésre mindenki csak egy vékonyka, csenevész kislányt látott benne, ő sokkal több volt ennél. Erős volt. Nyolcéves korára játszi könnyedséggel a kezébe kapta az élelmiszerral zsúfolásig pakolt szatyrokat, amiknek a cipelésével az anyja igencsak küszködött.

Kilencéves volt, amikor eltűnt.

Gyermekkorában Wren megannyi tündérmesét olvasott. Így, amikor a szörnyek megjelentek az otthonukban, pontosan tudta, hogy azért jöttek el érte, mert rossz volt.

Az ablakon át surrantak be. Egy árva pissenés nélkül nyomták fel a zárat, és tolták fel az ablakot. Wren semmit sem észlelt az idegenek érkezéséből, a kedvenc plüssrókáját ölelve aludta az igazak álmát. Csak akkor riadt fel, amikor karmok fonták körbe a bokáját.

Mielőtt sikolthatott volna, egy kéz nyúlt felé, és befogta a száját. Mielőtt védekezve rugdalózásba kezdhetett volna, a lábát az ágyhoz szegezték.

– Elengedlek – szólalt meg egy durva hang, ismeretlen akcentussal. – De ha fel mersz ébreszteni bárkit is ebben a házban, biztos lehetsz benne, hogy nagyon meg fogod bánni.

Wren úgy érezte magát, mintha egy tündérmesébe csöppent volna. Éppen ezért még jobban óvakodott attól, hogy ellen merjen szegülni a betolakodóknak. Száját szorosan csukva tartotta, egy porcikáját sem merte megmozdítani, még azután sem, hogy elengedték. Bár szíve olyan hevesen vert, hogy minden esély megvolt arra, hogy a mellkasa dübörgése felriasztja az anyját.

Lényének egy önző darabkája reménykedett benne, hogy az édesanyja a segítségére siet, és a lámpát felkapcsolva messzire űzi a szörnyeket. Ha így történe, nem sértené meg a szörnyek kérését, nemde? Hiszen ő nem tett semmit, csak a szíve zakatolása hívta volna magához az anyját.

– Ülj fel! – parancsolta az egyik szörny.

Wren engedelmeskedett. Remegő ujjacskáival védelmezően a takaró alá bújtatta a kitömött rókáját.

Az ágyát körülálló három lény láttán menthetetlenül remegni kezdett. Ketten közülük magasak voltak, elegánsak, bőruk sűrű, akárcsak a kő. Az egyikük egy nő volt. Halovány fürtök keretezték az arcát, fejét obszidián-fekete korona ékesítette. Testét ezüstös anyagból készült ruhába burkolta.

Gyönyörű volt, de szépsége nem tévesztette meg Wrent: szája kegyetlen íve figyelmeztette őt, hogy nem szabad megbíznia benne. Mellette egy férfi állt. Fején ugyanolyan fekete korona díszelgett, öltözékét a nőéhez hasonló, ezüstös darabok adták. Úgy festettek együtt, mintha egymásnak teremteték volna őket, akár két bábut a sakkablán.

Egy hatalmas, vékony lény állt mellettük, bőre gombafehér, fekete hajkoronája borzasan omlott a vállára. De a legfigyelemreméltóbbak a hosszú, karomszerű ujjai voltak.

– Te a lányunk vagy – jelentette ki az egyik szürke arcú szörny.

– Hozzánk tartozol – folytatta érdes hangon a másik. – Mi teremtettünk.

Wren jól tudta, hogy mindenkinek vannak vér szerinti szülei. A nővérenek is voltak, hasonlított is rájuk. Kedves emberek, néha-néha eljöttek látogatóba. Alkalomadtán fánkokkal és ajándékokkal lepték meg Rebeccát, sőt, volt, hogy nagyszülők társaságában érkeztek.

Wren is vágyott vér szerinti szülőkre, de sosem gondolta volna, hogy egy ilyen ártatlan kívánság miatt rémálomba torkollik az élete.

– Nos – kezdte a koronát viselő nő –, nincs semmi mondandó? Talán fenségünk láttán elakadt a szavad?

A karmos lény udvariatlanul felhorkantott.

– Igen, csak ez lehet az oka a hallgatásának – értett vele egyet a férfi. – Gondolom, nagyon hálás lehetsz, amiért végre elviszünk innen, elcserélt gyermek. Gyerünk, kelj fel! Csipkedd magad!

– Hová megyünk? – kérdezte Wren. A félelemtől az ujjai az ágyneműjébe mélyedtek, mint, ha elég szorosan kapaszkodna eddigi élete egyik elemébe, kiderülne, hogy az egész csak egy rossz álom.

– Tündérföldre, ahol végre királynői címedhez méltóan élhatsz – mondta a nő. Szavainak ugyan biztatóan kellett volna hatniuk, de hangjából csöpögött a megvetés. – Hát sosem kívántad, hogy valaki eljöjjön érted, és közölje veled, nem holmi halandó gyermek vagy, hanem mágia csörge-dezik az ereidben? Sosem kívántad, hogy valaki kiszakítson a szájalomra méltó kis életedből, és elrepítsen egy olyanba, ahol naggyá válhatsz?

Wren nem tagadta, mélyen legbelül pontosan erre vágyott. Bólintott egyet. Alig tudott megálljt parancsolni a szemét égető könnyeknek. Hát ezért jöttek el érte. Meghallották a szívében daloló rosszat.

– Abbahagyom – suttozta.

– Parancsolsz? – kérdezte a férfi.

– Ha megígérem, hogy soha többé nem fogok ilyet kívánni, ugye nem visznek magukkal? – kérdezte elcsukló hangon. – Kérem, ne vigyenek el!

A nő keze hangosan csattant Wren arcán. Az ütés helye égett, könnyek toltak a kislány szemébe. A soktól, a dühtől moccanni sem tudott. Soha, senki nem emelt még rá kezét.

– Te Suren vagy – közölte vele a férfi. – És mi vagyunk a teremtőid. Mi vagyunk az apád és az anyád. Én Lord Jarel vagyok, ő pedig Lady Nore. Utunkra Bogdana, a viharbanya kísért el minket. Most, hogy már tudod az igazi neved, hadd mutassam meg neked valós lényedet!

Lord Jarel a lány felé nyúlt, és olyan mozdulatot tett, mintha letépne róla valamit. A komód feletti tükröből egy szörny nézett vissza Wrenre. Bőre felvette erei színét, halványkékévé vált. A száját kinyitva cápaszerű, éles fogak fedték fel magukat. Csak a szeme őrizte meg mohazöld mivoltát, de hatalmasra nyílt, és áradt belőle a rémület.

A nevem nem Suren, mondta volna legszívesebben. És ez csak valami trükk. Ez nem én vagyok. Annak ellenére, hogy gondolatban minden porcikája tiltakozott a valóság ellen, képtelen volt tagadni, hogy a Suren mennyire hasonlított a nevére. Suren. Ren. Wren. Egy gyermeki becenév.

Elcserélt gyermek.

– Talpra! – mondta a följük tornyosuló, késszerű karmokat birtokló lény. *Bogdana.* – Semmi keresnivalód itt.

Wren a fülét hegyezte. A fűtőgép megnyugtató zümmögéssel árasztotta el a helyiségeket. A család kedvence valahol mély álomba merült, de még így sem nyugodott, álmvilágában valamit kergetett, körme vadul járt a padlón. Wren igyekezett otthonának minden hangját az emlékezetébe vésni.

Ahogy a könyveket is, amelyek alatt a polca roskadozott, és a babái tükör-szerű szemét. Könnyek homályosították el a tekintetét.

A lehető legészrevétlenebbül még utoljára végigsimított a rókája puha szőrén, majd mélyebben a paplanja alá rejtette. Ott biztonságban lesz. Reszketve mászott ki az ágyából.

– Kérem, ne vigyenek el! – fohászzkodott.

Lord Jarel arcát kegyetlen mosoly torzította el.

– A halandók már nem akarnak maguk között látni.

Wren tiltakozva rázni kezdte a fejét. Ez nem lehet igaz. Az anyja és az apja *szerették* őt. Az anyja tudta, hogy Wren nem szereti a kenyér héját, így amikor neki készített szendvicset, mindig levágta. Pusztit is az orrára adott, mert tudta, hogy ezzel mindig ki tud csalni egy mosolyt a kislányból. Az apjával összébújva vetették bele magukat egy-egy mozifilmbe. Gyakran meg-esett, hogy Wren nem tudta leküzdeni a szemét ostromló álmot, és amikor elszenderedett, az apja a karjába emelve vitte a szobájába. Wren biztos volt abban, hogy a szülei szerették őt. Mégis, a Lord Jarel hangjából áradó bizonyosság törként vájt a szívébe.

– Ha ők maguk kijelentik, hogy továbbra is szeretnék, hogy velük maradj – kezdte Lady Nore, hangjába most először bújt valamiféle gyengédség –, akkor nem kell velünk jönnöd.

Wren csattogó léptekkel rohant a szülei szobája felé, mintha csak egy rémálomból felébredve szorult volna a megnyugtatásukra. Szíve hevesen vert, hangosan kapkodta a levegőt. Az érkezésére a pár felriadt. Az apja felült, majd ijedtében karjaiba vonta az anyját, mintha csak védelemre szorulna. Az anyja Wrenre pillantva felsikoltott.

– Ne féljete! – mondta a kislány. Az ágyhoz lépett, és aprócska markába szorította a fekhelyet borító lepedőt. – Én vagyok az, Wren. Nem tudom, mit tettek velem.

– Tűnj el innen, te szörnyeteg! – kiáltotta az apja.

Rémisztően hangzott.

Wren nem mert vele ellenkezni, tett néhány tétova lépést hátra, a komód felé. Soha nem hallotta, hogy az apja bárkire is így ráförmedt volna. Rá pedig főképp nem.

– *Én* vagyok – mondta Wren elcsukló hangon. Könnyek patakzottak az arcán. – *Én* vagyok, a lányotok. Szerettek engem.

A szoba pontosan olyan volt, mint mindig. Halványbézs falak. A fehér ágyneművel megvetett franciaágyon itt-ott barna kutyaszőr éktelenkedett. Egy törülköző hevert a szennyeskosár mellett, mintha csak valaki dobás közben elvettette volna a célját. Smink eltávolítására használt krém illata lengte be a helyiséget. Kellemes meleg volt. Azonban Wren most mindezt más színben látta, a rémálomszerű valóság megmérgezett mindent, ami eddig békét hozott a lelkébe.

A földszinten pihenő kutya is felébredt a zűrzavarra, és figyelmeztetésképpen ugatni kezdett.

– Mégis mire várnak? Vigyék már innen ezt a lényt! – mordult az apja az ajtóban állókra. Mintha nem is Lady Nore-t és Lord Jarelt látta volna, hanem valamiféle emberi hatóság képviselőit.

Wren nővére a szemét dörzsölve a folyosóra lépett, és megindult a szülei szobája felé. Nem tudott aludni a kiabálástól. Rebecca majd a segítségére siet, gondolta Wren. Ő volt a védelmezője. Nem hagyta, hogy bántsák az iskolában. Mindig magával vitte a vásárra, pedig ilyen kicsi gyerekek nem mehettek oda. A húga láttán azonban Rebecca egy sikoltás kíséretében az ágyra vetette magát, és szorosan az anyjához bújott.

– Rebecca – suttogtá Wren, de a nővére nem figyelt rá, az arcát anyja hálóingébe fúrta. – Anya – könyörgött Wren könnyektől elcsukló hangon, vállai remegtek a sírástól. Hiába kérlelte, az anyja egy pillantásra sem méltatta.

– Ő a mi lányunk – jelentette ki az apja Rebeccát ölelve, mintha Wren próbálná megteveszteni őket.

Rebecca sem volt a vér szerinti gyermekük, őt is örökbe fogadták. Pont ugyanannyira volt a lányuk, mint Wren.

Wren az ágyra mászott, fullasztó könnyáradatától alig tudott szóhoz jutni. *Kérlek, hadd maradjak veletek! Kérlek, kérlek, kérlek, ne haragudjatok rám! Nem engedhetitek, hogy elvigyenek. Anyu. Anyu. Anyu. Szeretlek, anyu! Kérlek, anyu!*

Az apja a lábát a lány nyakához szorította, hogy távol tartsa maguktól. Wren nem érdekelt semmi, sikoltozva az apja után nyúlt.

Amikor kicsiny ujjával a vádlijához ért, az apja vállon rúgta.

Wren a padlóra gurult, de küzdelmét nem adta fel. Keservesen sírva visszamászott az ágyra, és könnyöngött a szüleinek, ne hagyják, hogy a szörnyek elvigyék.

– Elég legyen! – káromta Bogdana. Magához rántotta Wren, egyik hosszú karmát gyengéden végigsimította az arcán. – Gyere, gyermekem! Majd én viszlek.

– Nem! – tiltakozott Wren, ujjait a paplanba fúrta. – Nem. Nem. Nem.

– Egyetlen halandónak sincs joga erőszakkal érni hozzád, aki a miénk vagy – mondta Lord Jarel.

– A miénk, hogy bántsunk – értett vele egyet Lady Nore. – A miénk, hogy büntetéssel sújtsunk. Nem az övék.

– Halált érdemelnek a vétkükért? – kérdezte Lord Jarel. Síri csend szállt a szobára, csak Wren szipogását lehetett hallani. – Szeretnéd, hogy végezzünk velük, Suren? – ismételte meg kérdését, ezúttal hangosabban. – Megbabonázhatjuk a kedvencüket, hogy forduljon a gazdáik ellen, és tépje ki a torkukat.

Wren sírása döbbenetében és mérgében alábbhagyott.

– Nem! – kiáltotta el magát. Nem tudott megálljt parancsolni az érzelmkitörésének.

– Akkor jól figyelj rám, és fejezd be a pityergést! – parancsolta Lord Jarel. – Önszántadból velünk tartasz, mert ha nem, mindenkit kivégzek azon az ágyon. A gyermekkel fogom kezdeni.

Rebecca ijedtében felzokogott. Wren emberi szülei rémülten tekintettek rá.

– Veletek megyek – jelentette ki Wren. Egy könnycsepp futott végig az arcán. – Nincs okom a maradásra, itt úgysem szeret senki.

A viharbanya a karjába kapta a lányt, és távoztak.

Két évvel később, egy járőröző rendőr talált az autópálya mentén kószáló Wrenre. Cipőjének talpa olyan kopott volt, mintha áttáncolta volna benne az éjszakát. A ruhája a beleszáradt tengeri sótól mereven lengte körbe. Sebhelyek csúfították csuklóját és arcát.

A rendőr ugyan megpróbálta kideríteni, mi történt vele, de ő nem tudott, vagy nem akart válaszolni. Bárki ellen, aki közel merészkedett hozzá, vicsorgással védekezett. A számára kijelölt szoba kicsinyke ágya alá bújt, és ott is maradt. Beküldtek hozzá egy idegen nőt, aki az otthonáról és a szülei-ről kérdezgette, de neki sem volt hajlandó semmit elárulni.

Fájt a mosolyuk. Minden fájt.

Amint magára hagyták, a tettek mezejére lépett, és megszökött.

A hold állásából arra következtetek, hogy fél tizenegy körül járhat, amikor a nemnővérem kilép a hátsó ajtón. Másodéves a főiskolán, és elég furcsa az időbeosztása. Az árnyak mögül figyelem, ahogy letesz egy üres müzlistálat a szebb napokat is látott terras lépcsőjének legfelső fokára. Fog egy doboz tejet, megtölti – egy kevéske mellé megy –, majd leguggol, és az erdőt kémleli.

Egy pillanatig olyan, mintha engem nézne.

Mélyebbre bújok a sötétség rejtekébe.

Fenyőtűk illata lengi be az éjszakai levegőt, vegyülve a csupasz lábam alatt ropogó, rothadó levelek és moha aromájával. A szellő hátán egyik helyről a másikra jár az újrahaznosító kukába dobott üvegek alján maradt cukros, ragadós, bűzlő ital és az üres szemetes falára ragadt, penészedő valami szaga, valamint a nemnővérem parfümjének mesterséges édessége.

Vágyakozva figyelem.

Bex a szomszéd macskájának kedveskedik a tejjel, de szeretek úgy tenni, mintha nekem hagyná kint. Nekem, az elfeledett hűgának.

A feladata elvégztével nem húzódik vissza a ház biztonságába, néhány percig a messzeségbe mered. Feje felett molylepkék és zümmögő szúnyogok

járnak táncot. Csak akkor merészkedek közelebb, amikor behúzódik. Az ablakhoz lépve figyelem a nemcsaládom megszokott esti rituáléit. A nemanyám televíziót néz, közben a kötőtűvel szorgoskodik. A nemapám a reggelizősarokban ül, a laptopja fölé görnyed, és bőszen válaszolgat a beérkezett leveleire. Egy másodpercre megáll, és megdörzsöli fáradt szemét.

A Fogasudvarban való tartózkodásom alatt, ha anyámként és apámként mertem emlegetni azokat az embereket, akik felneveltek, megbüntettek.

A halandók állatok, mordult rám Lord Jarel, figyelmeztetése törként csapott le rám. *Tisztátalan állatok. Semmi közöd hozzájuk.*

Remélve, hogy így elkerülhetem Lord Jarel haragját, figyeltem arra, hogy ha szóba hoztam őket, nemanyámként és nemapámként beszéljek róluk. A szüleim voltak, de soha többé nem lehettek azok. Nem tartoztam sem hozzájuk, sem senki másához.

Különös bizsergést érzek a tarkómnál. Körülnézek, és egy magas ágon megülő, fejét kíváncsian ide-oda forgató bagolyra leszek figyelmes. Nem, hiszen ez nem is bagoly.

Felkapok egy követ, és a lény felé hajítom.

A bagolyból menten kobold válik, hangos visítást hallat, tollas szárnyait a végtelen ég felé tárja.

Nem ápolok éppenséggel jó kapcsolatot a helyi mágikus lényekkel. Gondoskodtam arról, hogy ne legyem közöm hozzájuk.

Még egy ok, amiért méltán illik rám a *semmi lánya* kifejezés.

Ellenállok a kísértésnek, hogy tovább időzzek az udvaron, ahol egykor játszottam, és megindulok a város szélén növvő galagonyabokor felé. A sötét erdő árnyékos mélyén csupasz lábaim céltudatosan visznek előre az éjszakában. A temető bejáratánál megtorpanok.

A galagonya kora tavaszi, fehér virágokkal borított, terebélyes ágai ölelik körbe a kopjafákat és a sírköveket. Gyakori látogatóit kétségbeesett helyiek, de legfőképp tinédzserek adják, akik azért jönnek el, hogy kívánságaikat a galagonya ágaira köthessék.

Gyermekkoromban megannyi történetet hallottam róla. Az Ördög Fájaként híresült el. Azt beszélik, ha háromszor ellátogatsz hozzá, és kívánsz valamit, megjelenik maga az ördög, és valóra váltja a kérésedet. Azonban cserébe ő is kérni fog tőled valamit.

Csakhogy nem az ördög jelenik meg a kívánságtevők előtt. A mágikus lények között töltött éveim alatt megtudtam, hogy aki az emberekkel alkut köt, nem más, mint egy glaistig, egy kecskelábú tündér, aki számára az embervér igazi ingyencség.

Felmászok a galagonya ágainak rejtekébe, mozdulataimra fehér szirmok szitálnak mindenfelé. Várok. Arcomat megpihentetem a durva kérgen, és átadom magam a susogó levelek kellemes dallamának. A galagonyát körülvevő temető sírjai több mint százestendősek. Meglátszik, hogy eljárt felettük az idő: a sírkövek megbomlottak, színük csontfehérré fakult. Senki sem jár már ide, éppen ezért olyan tökéletes ez a hely a reményvesztettek számára; itt észrevétlenek maradhatnak.

A virágzó lombkoronán keresztül az éjszakai ég csillagai kacsintanak rám. A Fogasudvarban élt egy házimanó, aki térképeket készített a csillagok állásáról, így próbálta megjósolni, mely napok a legalkalmasabbak a kínzásra, a gyilkosságra és az árulásra.

Fürkészem ugyan az égboltot, de nekem semmit sem súgnak a csillagok. Oktatásom a tündérek között gyatra volt, a halandók világában pedig következtelen.

Valamivel éjfél után dobogó hangra leszek figyelmes. Megérkezett a glaistig. Hosszú, térdig érő, bordó kabátot visel, kecskelábait nem rejti öltözéke alá. Kéregbarna tincseit feszes fonattal zabolázta meg.

Egy aprócska tündér követi, bőre és szárnya szöcskezöld, alig lehet nagyobb egy kolibrinél. Heves szárnycsapásokkal igyekszik lépést tartani a glaistiggal.

– Elfhon hercege? Érdekes. Ilyen közel is rég voltunk már a királyi családhoz – fordul a glaistig a szárnyas tündér felé.

A *herceg* szót meghallva levegőt is alig merek venni.

– Azt beszélük, igencsak elkényeztetett az úrfi – csiripeli a tündér. – És féktelen. Túlságosan felelőtlen, nincs helye a trónon.

Mintha nem is arról a fiúról beszélnének, akit egykor én is ismertem. De az utolsó találkozásunk óta eltelt négy teljes év. Azóta biztosan magával sodorták a nagyudvar kínálta élvezetek, és kicsapongó, züllött életet él. A figyelméért versengő talpnyalók és hízelkedők tömegében annyira sem tudnék a közelébe férkőzni, hogy a köpenye hajtókáját megcsókoljam.

A tündér mondandója végeztével elrepül, szerencsémre nem esik útjába a számomra rejtkehelyet nyújtó galagonya. Észrevéve, hogy megérkezett az első látogató, megfigyelésbe kezdek.

A mai este során hárman járulnak a galagonyához. Az első egy homokbarna hajú fiatalember, akivel osztálytársak voltunk, mielőtt kiszakítottak a családomból. Reszkető ujjakkal köti a papírra vetett, zsinegre erősített kívánságát az egyik ághoz. Őt egy púpos hátú, idős hölgy követi. Könnyeitől alig lát, nem győzi törölgetni a szemét. Mire sikerül felkötnie a kívánságát, a papír jócskán átázik. A harmadik egy szeplős, széles vállú férfi, aki az arcába húzott baseballsapkájával próbálja leplezni kilétét.

Harmadjára jár itt, érkezéssel előlép az árnyak közül a glaistieg. A férfi felnyög félelmében. Nem hitte, hogy a mendemondának lenne bármi valóság-alapja. Alig van, aki tényleg hisz benne. Így aztán szégyent hoznak magukra a reakciójukkal, a rémületükkel és az általuk kiadott hangokkal.

A glaistieg utasítására a férfi elmondja, mi a kérése, annak ellenére, hogy a vágyát háromszor, három különböző alkalommal a galagonya egyik ágához kötve közölte már vele. Nem hiszem, hogy a glaistieg valaha elolvasott akár csak egy papírost is.

Én mindig elolvasom a kívánságaikat. A férfinak pénzre van szüksége, mert valami balszerencsés ügyletbe keveredett. Ha nem jut gyorsan pénzhez, elveszíti a házát, és a felesége el fogja hagyni. A jegygyűrűjével babrál, suttogó szavakkal meséli helyzetét a glaistiegnek. Amikor elhallgat, a glaistieg tudatja vele a feltételeit: hét hónapon és hét napon át minden egyes éjszaka

hoznia kell neki egy kockányi friss emberhúst. Kivághatja a saját testéből vagy máséból, ahogy jónak látja.

A férfi nem lát más kiutat, elég kétségbeesett és ostoba ahhoz, hogy bőszen bólogatva beleegyezzen az alkuba. A glaistieg egy megbűvölt bőrdarabot köt a csuklójára.

– A bőrrömmel jelöllek meg – mondja. – A segítségével mindig rád fogok találni, bárhova is rejtőzz. Nincs olyan halandók által készített kés a világon, ami átszelhetné ezt a bőrt. Amennyiben nem teszel eleget ígéretednek, egyre tovább szorul majd a csuklód körül, míg végül elvágja az ereidet.

Most először látom a férfi arcán a pánikot, amit végig éreznie kellett volna. Túl késő már a riadalomhoz, és ezt egy része pontosan tudja. Egy pillanattal később mélyen elnyomja minden kétségét. Vannak dolgok, amik olyan szörnyűek, hogy nem akarunk hinni a létezésükben. Hamarosan ő is rá fog jönni, hogy a legrosszabb rémálmai labdába sem rúghatnak a mágikus lényekkel szemben. Tudom, milyen érzés ez a felfedezés, és remélem, hogy még képes leszek megóvni tőle.

A glaistieg arra kéri a férfit, gyűjtögessen faleveleket, mondván, hogy mindet egy-egy ropogós húszdolláros bankjeggyé fogja változtatni. Három napja lesz elkölteni a pénzt, ha nem teszi, a levelek felveszik valós alakjukat.

A férfi az ághoz kötött papírra azt írta, negyvenezer dollárra van szüksége. Ez azt jelenti, hogy *kétezer* falevelet kell összegyűjtenie. A gondozott temetőt járja, eszeveszetten igyekszik összehordani a kért mennyiséget. Felkapkod néhány levelet az erdő széléről, és látva, hogy még így sincs elég, marokszámra kezdi tépkedni őket a lehajló ágakról. A kupac láttán egy vásári játék jut eszembe, az, amely során meg kell tippelnünk, hány cukorka van az üvegben.

Én sosem voltam valami jó ebben a játékban, és attól tartok, hogy ő sem.

A glaistieg egy unott kézlegyintéssel pénzzé varázsolja a leveleket, mire a férfi kapkodva a zsebébe tömködi a bankókat. A hűvös, esti szellő felkap néhányat, és az út felé repíti őket. A férfi utánuk rohan, nem hagy veszni egyet sem.

A glai stig nagyszerűen szórakozik rajta, de elég bölcs ahhoz, hogy jókedvét leplezze előtte. Jobb, ha nem tud róla, hogy átvették. A glai stig mágiájába burkolózik, és eltűnik az éjszakában.

Amikor a zsebébe már nem fér több, a férfi az ingét kezdi el bankjegyekkel telezsúfolni. Egyre több és több gyűlik össze a hasánál, mintha hirtelen pocakot eresztett volna. A gyűjtögetés befejeztével megindul a temető kijáratára felé. Távozó alakját figyelem, és hangtalanul leugrok a rejtekhelyemről.

Háztömbökön át követem, majd kapok az alkalmon, közelebb merészkedek hozzá, és megragadom a csuklóját. A férfi felsikolt a láttamra.

Olyan rémült hangot hallat, mint a nemanyám és a nemapám.

Megborzongok a sikolyától. Nem is értem, miért lep meg a reakciója, hiszen jól tudom, hogy festek.

Bőröm sápadtkék, akárcsak egy hulláé. Moha- és sárfoltok éktelenkednek a ruhámon. A fogaimat hústépésre teremtették. Hegyes fülem piszkos, a bőrömnél egy árnyalatnyival sötétebb kék tincseim alatt lapul. Nem vagyok csinos, lepkeszárnyú tündér. Nem vagyok olyan nemes, akinek szépségétől a halandók menten térdre borulnak. Még csak glai stig sem vagyok, akinek, ha elég hosszú öltözéket ölt magára, nem is kell elbűvölnie magát, hogy elvegyülhessen az emberek között.

A férfi küzd a szorításomban, de erősebb vagyok nála. Éles fogaimnak nem jelent nehézséget átvágni a glai stig bőrszínégén és alkukötő bűbáján. Sosem tanultam meg, hogyan érhetném el bűbájjal, hogy az emberek ne egy szörnyeteget lássanak rám pillantva, de a Fogasudvarban töltött időm alatt elsajátítottam az átöktörés művészetét. Számát sem tudom már, hány átkot raktak rám, így nem volt más választásom, mint megtanulni, hogyan lehet átkot törni.

Egy cetlit nyomok a szeplős férfi kezébe. Az egyik oldalán az általa írt kívánság olvasható. *El kell tűnnöd a családoddal együtt!* – kapartam le Bex egyik filctollával. *Mielőtt még ártanál nekik. Mert higgy nekem, megtennéd.*

Az üzenetemet átadom, majd futásnak eredek. A férfi úgy néz utánam, mintha én lennék a szörnyeteg.

Voltam már szemtanúja ilyen alkuknak, mind ugyanúgy végződött. Kezdetben mindenki azzal győzködi magát, hogy a saját húsával fogja kiegyenlíteni a tartozását. De hét hónap és hét nap hosszú idő, és megterhelő tud lenni, ha minden egyes este a saját testedből kell kivágnod egy darabot. A fájdalom elviselhetetlen, és minden egyes vágással csak rosszabb lesz. A gyötrelmek közepette arra jutsz, miért is ne vághatnál ki egy kis kockányi húst a szeretteidből? Hiszen értük csinálod az egészet, nemde? Ha elérsz idáig, már nincs visszaút.

Eszembe jut, hogy a nemcsaládtagjaim milyen rémülten és mekkora undorral néztek rám. Az emlékkép hatására átjár a reszketés. Azt hittem, örökké szeretni fognak. Csaknem egy évig tartott, mire rájöttem, hogy Lord Jarel *megbabonázta* őket, elnyomta a szeretetüket, és ezért volt olyan magabiztos, amikor közölte velem, hogy már nem akarnak maguk közt látni.

Nem tudom, a bűbáj vajon rajtuk van-e még.

Ahogy azt sem tudom, hogy Lord Jarel a rémületüket felhasználva csak felerősítette bennük a félelmet, vagy ő keltette bennük ezt az érzést.

Célomul tűztem ki, hogy feloldok annyi glaistiggel kötött alkut, amennyit csak lehet. Felszabadítom a sarokba szorított halandókat. Ez az én boszszúm a tündérek ellen. Nem számít, a férfi hálás-e azért, amit tettem. Örömmöm a glaistig dühéből táplálkozik, amikor felfedezi, hogy még egy halandó kicsúszott a kezei közül.

Bármennyire is szeretném, nem segíthetek mindannyiukon. Nem akadályozhatom meg, hogy a kívánságuk beteljesülése érdekében igent mondjanak a glaistig ajánlatára, és megfizessék érte az árat. Nem a glaistig az egyetlen lény, aki alkukötéssel környékezi meg a halandókat. De attól még megteszek minden tőlem telhetőt, hogy segítsék rajtuk.

Mire visszatérek gyerekkori otthonomhoz, a nemcsaládom már nyugovóra tért.

Felkattintom a zárat, és belopózok a házba. Elég jól látok a sötétben, nem okoz gondot a navigálás a megvilágítatlan szobákban sem. A kanapéra ülök, felveszem a nemanyám félkész kötött pulóverét, arcomhoz dörzsölöm

puha anyagát, és belélegzem az ismerős illatot. Egy emlékkép jelenik meg lelki szemeim előtt, ahogy nemanyám az ágyam végében ül, és altatódalt énekel nekem.

Ragyogj, ragyogj, kiscsillag!

Felnyitom a szemeteskosár fedelét, és kihalszom a vacsorájuk maradékát. Gombócnyi burgonyapürével összetapadt, ropogós steakfalatkákra és finomra szeletelt zöldségmaradványokra lelek. Valószínűleg salátát ehetek. Leszedegetem róluk a szalvéta-, fólia- és héjdarabkákat. Desszertként egy szilvát szolgálok fel magamnak, ami az egyik oldalán már kissé fonnyadt, mellé pedig a szelektívben talált üveg aljáról kotrom ki a maradék lekvárt.

Bőszén falatozni kezdek, úgy teszek, mintha csak egy átlagos este lenne, és a nemcsaládommal ülnék egy asztalnál. Úgy teszek, mintha ismét az a lány lennék, aki egykor voltam, nem csak az árnyéka.

Egy kakukk, ki visszavágyik tojása menedékébe.

Amint betettem a lábam a halandók világába, az emberek mintha megérezték volna, hogy valami nincs rendjén velem. A Kígyó Csatája, a Fogasudvar feloszlata és Lady Nore elmenekülése után tértem ide vissza. Nem volt más választásom. Az első éjszakán egy csapatnyi gyermek figyelt fel rám a parkban. Botokat kaptak kézbe, hogy elüldözzenek. Amikor az egyik nagyobb termetű megbökött, elkaptam a kezét, és éles fogaimat a karjába mélyesztettem. Játszi könnyedséggel téptem el a húsát a csontjától, mintha csak valami konzervdoboz lett volna.

Magam sem vagyok biztos abban, mire lennék képes, ha a nemcsaládom ismét eltaszítana. Veszélyt jelentek számukra. Nem vagyok többé gyerek. Egy teljesen kifejlett szörnyeteg vagyok, pont olyan, mint akik eljöttek értem.

Nem mondtam le a bűbáj megtöréséről, arról, hogy ismét úgy tekintsenek rám, mint régen. Sosem fogok lemondani róla. De amikor azzal győzködöm magam, hogy beszélnem kellene a nemcsaládommal, mindig eszembe jut a viharbánya. Már kétszer rám talált, miközben a halandók városa menti erdőben ólálkodtam. Mindkét alkalommal egy felakasztott

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

és megnyúzott halandót hagyott a menedékhelyemnél. Állítása szerint az egyik azzal érdemelte ki ezt a szörnyű sorsot, hogy túl sokat tudott a világunkról. Nem akarok okot adni arra, hogy a nemcsaládom egyik tagja legyen a következő áldozata.

Ajtónyitást hallok az emelet felől. A lábamat felhúdom a székre, és átölelem, megpróbálok észrevétlen maradni. Csak akkor merek levegőt venni, amikor néhány perccel később meghallom, hogy valaki lehúzza a vécét.

Nem szabadna itt lennem. Nem töltök itt minden éjszakát, egyes napokon sikerül elég erősnek maradnom. Olyankor mohát majszolgotok, bogarakra vadászom, és a patak piszkos vizét szűröcsölgetem. Átnézem az éttermek mögötti szeméttárolókat, hátha találok bennük valami ehetőt. A halandók alkuit megtörve próbálok elhithetni magammal, hogy nem vagyok olyan, mint *ők*.

Máskor viszont túl nagy a csábítás, és újra meg újra itt kötök ki. Van, hogy mint valami hűséges szolgálómanó, elmosogatom a piszkos edényeket, vagy átrakom a vizes ruhákat a szárítóba. Van, hogy ellopok néhány kést a fiókból. Ha igazán előnt a düh, apró darabokra szedem pár holmijukat. Van, hogy a kanapé mögött hajtom álmra a fejem, és csak akkor bújok elő, ha reggel mindenki elindult a dolgára. Mihelyst egyedül maradok, átkutatom a szobákat, hátha akad valami nyoma annak, hogy egykor én is itt laktam. Bizonyítvány, fonalból készített állatka, családi fotó, amin a régi, emberi énem látszik fakó hajkoronájával, hegyes kis állával és hatalmas, mohó szempárjával. Bármilyen megtenné. Bármilyen bizonyítaná, hogy az emlékeim valóságok. Az egyik kutatásom alatt egy dobozra letem, amin vastag betűkkel szedve a *Rebecca* név volt olvasható. A plüssrókám volt benne. A mai napig nem tudom, mi történt a szobányi holmimmal.

Rebeccát már mindenki csak Bexnek hívja, hiszen életének ezen új fejezetéhez új név dukál. Valószínűleg, ha valaki megkérdezi tőle, van-e testvére, azt feleli, hogy egyke. Én nem tudom ilyen könnyen letagadni a létezését, legszebb emlékeim nagy része hozzá köthető. Szinte látom magam előtt, ahogy tévézés közben forró kakaót kortyolgat, és mályvacukrot